Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

20

DE VUUR-SCHOTELS

REDING

De Geschiedenis van een auto

DE inwoners van de kleine stad Benono in Transvaal hebben vorige maand iets beleefd, wat in een kleine stad beslist niet alle dagen gebeurt. Er reed daar nl. een auto geheel alleen, dus zonder chauffeur of passagier over de steenweg !...

De wagen reed wel een beetje zigzag, maar men kon toch niet zeggen dat hij het voetpad erg beschadigde...

Twee politieagenten keken de auto na. Zouden ze de wagen tot staan brengen ? Ze voelden zich niet helemaal gerust; in de eeuw van de vliegende schotels en de straaljagers moet je opletten met alle geheimzinnige tuigen !

Toch sprongen ze op hun moto en ontdekten, toen ze naderbij kwamen, het hele mysterie ! Een kleine krullebol zat aan het stuur, de jongen kon beslist geen acht jaar oud zijn, en naast hem zijn jongere broer, die misschien drie Lentes telde, meer zeker niet !

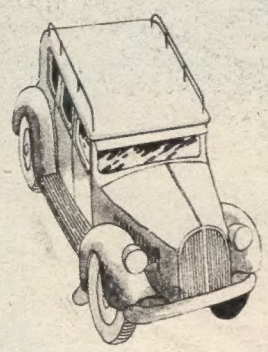

— Wel, rakkers, jullie maken een wandelingetje ?

— Ja, mijnheer de agent, wij ja... wandelen ! antwoordde de oudste met benepen stemmetje.

— Van wie is die auto ?

— Van mijn vader, mijnheer de agent.

— En waar is je vader op dit ogenblik ?

— Thuis. Hij doet zijn middagdutje !

— Terwijl jullie vader uitrust gaan jullie met zijn auto aan de haal ?

Plichtsgetrouw hebben de twee agenten de bengels en de auto thuis gebracht... De geschiedenis vertelt niet hoe ze ontvangen werden, maar ik denk dat het staartje voor de jeugdige chauffeurs minder prettig was ! Vinden jullie ook niet dat ze eigenlijk nog tijd genoeg hadden om te leren rijden en die auto toch maar beter hadden met rust gelaten ?

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Johnny van Watermeulen, Brugge. — Hartelijk dank voor je schone brief. Ik geloof dat dit de eerste was, maar ik hoop niet de laatste. Je initiatief is prachtig en het best ware eens bij de Schipperschool, Komvest, 36, Brugge, te gaan aanbellen. Er zitten daar werkelijk knappe en flinke jongens die allemaal Kuifjeslezer zijn en niets liever doen dan voetballen. Raadsels mag je ons opzenden en, indien ze werkelijk goed zijn, worden ze gepubliceerd. Met een stevige handdruk.

Jan Laurens, O.-L. Vrouw Waver. — Jan, jij moet later sportjournalist worden ! Ik geloof dat je daar werkelijk aanleg voor hebt, want een vuriger voetballiefhebber en zo'n vlugge briefschrijver als jij heb ik niet meer tussen mijn vrienden. Eén ding moet ik je echter zeggen. je moet altijd met een pen schrijven en trachten het kalm en rustig te doen, want ik moet af en toe wel eens zoeken naar dansende en ontbrekende letters ! Het is net of die ook voetballen ! Ben je alleen thuis, nu je broer soldaat is ?

Leonard Peeters, Heppen. — Je brief heb ik in beste orde ontvangen en ook dadelijk aan je verzoek voldaan. Krijg je ons blad nu regelmatig ? Ik ben er zeker van dat « Kuifje » je bevalt en dat je zowel aan de fratsen van Lambik als aan de avonturen van Kuifje op de maan en de heldendaden van Jan Breydel veel plezier zult beleven. Beste groeten !

Roland Vrancken, Kortrijk. — Heb je je lidkaart ontvangen ? Ik hoop het en ben er van overtuigd dat je een flinke jongen bent en dat we nog lang beste vrienden zullen blijven. Heb je in Kortrijk geen vriend die met je kan schaken en die ook belang stelt in postzegels ? Anders moet je maar eens schrijven aan de gebroeders Nijs uit Antwerpen ! Hun volledig adres verscheen in ons nummer 15.

Leo van Caneghem, Brussel. — Ja, vissen slapen ook. Sommige vissen zijn nachtdieren, omdat ze alleen 's nachts op jacht gaan, anderen trekken gedurende de dag op jacht en slapen 's nachts. Sommige vissen leggen zich op de bodem van de rivier ter ruste, andere hebben een plaatsje in het zand of de modder langs de oever, nog anderen laten zich gewoon in het water drijven. Uren aan een stuk kunnen ze op hun buik blijven liggen, doch zij houden de ogen altijd open omdat zij hun omgeving wantrouwen. Met een stevig handdruk.

KUIFJE

IS HET LIJFBLAD VAN ALLE JONGENS EN MEISJES VAN 7 TOT 77 JAAR

wordt samengesteld en beheerd onder de leiding van uitgever Raymond Leblanc, in de Lombardstraat, 24, te Brussel.

« KUIFJE » wordt gedrukt door C. Van Cortenbergh, in de Keizerstraat,12, in dezelfde stad.

Alle rechten voor alle landen blijven voorbehouden.

Belgische lezers die « Kuifje » regelmatig met de post willen ontvangen, storten voor 3 maanden 60 frs., voor 6 maanden 115 frs. en voor 1 jaar 225 frs. op postrekening Nr 1909.16 van

« Les Editions du Lombard ».

Hollandse lezers storten voor 3 maanden 3,50 gulden, voor 6 maanden 6,75 gulden en voor 1 jaar 13 gulden op Gironummer 4239.10 van onze Nederlandse vertegenwoordiger : W.A. Palm, Boekenimport en Export C.V., in de Zeestraat, 65e, te Den Haag. Tel. : 11.14.90.

VOLGENDE WEEK VERSCHIJNT ER EEN NIEUW TEKENVERHAAL IN « KUIFJE »

OVER EEN DER BOEIENDSTE ONDERWERPEN VAN DEZE TIJD :

DE VUURSCHOTELS

of HET GEHEIM VAN DE VLIEGENDE SCHIJVEN

Ken je reeds al de albums van KUIFJE ?

KUIFJE IN CONGO — KUIFJE IN AMERIKA — DE BLAUWE LOTUS — HET GEBROKEN OOR — DE ZWARTE ROTSEN — DE SCEPTER VAN OTTOKAR — DE KRAB MET DE GULDEN SCHAREN — DE GEHEIMZINNIGE STER — HET GEHEIM VAN DE EENHOORN — DE SCHAT VAN SCHARLAKEN RACKHAM — DE ZEVEN KRISTALLEN BOLLEN — DE ZONNETEMPEL.

62 blz. in vierkleurendruk.

Stevige kartonnen omslag : 65 frs.

OVERAL VERKRIJGBAAR

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE door Bob DEMOOR

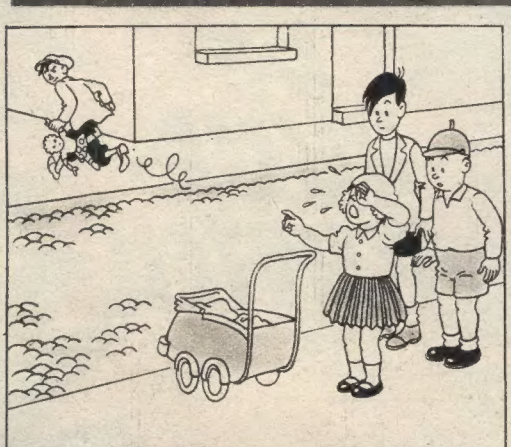

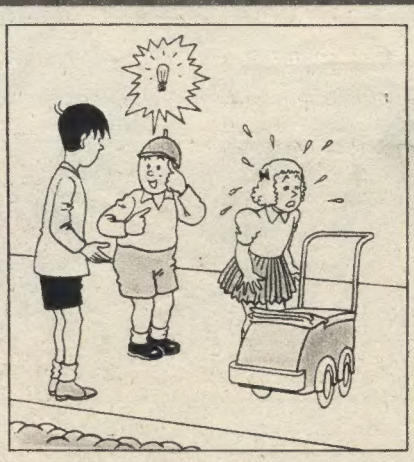

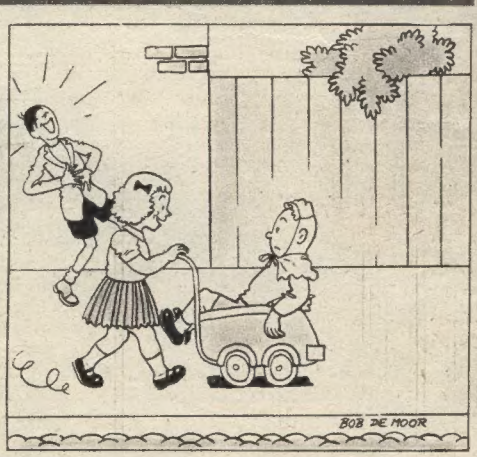

BON Decalcomanies. Nr 4

Opgelet ! Geschenken ! Bewaar de bon links op deze bladzijde.
20 achtereenvolgende bons geven recht op een boekje afdrukplaatjes.

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

Wat is dat? Lust je die edele drank niet? De Vlamingen stellen die nochthans op prijs!...

Het is Franse wijn!... Bah!

Verwondering en woede tekenen zich af op het gelaat van de Fransman, maar de harde blikken van Jan Breydel maken indruk op hem en zonder een woord te spreken, keert Leroux terug naar zijn makkers...

Nu, kameraden laat ons drinken op de ondergang van de mooie vonkvrouw die wij morgen naar Frankrijk moeten brengen!

Bij het horen van deze woorden schrikt Breydel op...

Indien er maar niets voorvalt gedurende onze afwezigheid. De Bruggelingen beginnen weer te morren. Onze benden moesten de stad eens plunderen terwijl wij in Frankrijk waren!... Wat een prachtig buit zouden wij missen!

Trillend van ingehouden woede slaat Jan Breydel op en neuriet zacht een volkslied...

Ziet gij de zwarte Leeuw niet rijzen, Zo fier op 't trotse gouden veld?

Luister! Hij zingt het lied der Klauwaarts! Hoe durft hij!

...Kerel, je hebt me reeds lang genoeg getergd! Ik zal je bewijzen dat de Lelie voor een Leeuw niet moet zwichten. Kom, wij vechten tot de dood!

Prachtig! Het verheugt mij een moedig vijand gevonden te hebben!

Beide mannen verlaten de herberg, gevolgd door de krijgsknechten.

IK verbied jullie tussenbeide te komen. Het gevecht moet eerlijk geschieden.

Breydel en Leroux leggen hun wapens af. Het gevecht zal met de vuist beslist worden...

Ben je gereed?

Kom af!

Als razende stieren stormen de mannen op elkaar af...

...Zij vechten als razende beren. Maar hoe zij ook wringen en duwen, geen van beide kan de andere van plaats doen veranderen...

Plots slaat Leroux zijn armen om de hals van Breydel en drukt zo geweldig dat de Vlaming door de knieen zakt...

Daar knielt de Leeuw al!

Met een vlugge beweging geeft de Fransman Breydel een geweldige slag op het hoofd...

Dit is je einde, kerel!

BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Hassan en Kaddoer zijn nu in het bezit van de toverspiegel en willen de Rode Zee oversteken. Hun eeuwige vijand de khan Timoer is hen op de voet gevolgd, en maakt zich meester van de spiegel...

Timoer maakt zich meester van het roer...

We moeten die aarden kruiken bereiken !

Hiermee zijn de anderen het eens, het vlot is dadelijk gemaakt en onze vrienden gaan er op zitten.

Allah heeft medelijden met ons!

We zullen ze met onze gordels bijeen binden !

Ik voel me hier erg lekker !

Vliegende vissen !

Je wens is vervuld !

Ik heb een idee ! Met een touw...

De kapitein spant de vliegende vissen voor zijn vlot en...

... stuurt het behendig naar de kust.

Ik stik !

Zo komt dit schilderachtig vlot op een schone morgen in de haven van Djeddah aan...

Kom, Kaddoer!

De vochtigheid deed de kruik krimpen...

Ik kan niet !

Er moeten kordate middelen gebruikt worden om hem te bevrijden.

Hassan en Kaddoer nemen afscheid van de kapitein en gaan naar Mekka.

Is het niet wonderlijk dat we hier moeten toekomen, armer dan bij ons vertrek ?

Het is Gods wil dat we nederig zijn als we tot Hem gaan!

We zijn de spiegel kwijt.

Inch' Allah!

Haveloos komen Hassan en Kaddoer in de heilige stad.

We zullen de profeet gaan eren...

Daar zijn nog arme pelgrims...

Op hetzelfde ogenblik slaat een prachtige stoet de richting van Kaaba in.

Die zien er heel anders uit ! Het zijn vreemdelingen en komen van de andere zijde van de Oeral !

Die dikkerd is wel indrukwekkend !

Hier moet men de almacht van Allah erkennen, o Aboe Dessoef ! Rijk en arm komen aan zijn voeten knielen...

(Wordt voortgezet.)

DE WITTE OLIFANT

Rudi, een jonge Italiaan, en zijn vriend, Indra, zijn vertrokken om te midden van de jungle prinses Njama te zoeken, die op geheimzinnige wijze verdwenen is...

Dadelijk grijnzen er een dozijn krokodillenmuilen... Onze vrienden klemmen zich met de moed der wanhoop aan de lianen vast en klimmen verder onder een regen van pijlen.

Na een urenlange mars over de rotsen, komen ze aan de puinen van een stad, die sedert eeuwen onbewoond en met planten overwoekerd is.

Op een open plek ontwaren Rudi en Indra de prachtige oude tempel.

Doch op hetzelfde ogenblik verschijnt het vraatzuchtige hoofd van een tijger...

Verschillende tijgers omsingelen langzaam de twee vrienden...

(Wordt voortgezet.)

DE SCHIMMEL VAN HADITHA

Dit verhaal is een brokstuk uit het boek « Mijn avonturen in Arabië » geschreven door de Amerikaan W.-B. Seabrook. Het is geen legende en ook geen sprookje, doch een ware geschiedenis zoals ze door cheik Mitkhal aan de auteur verteld werd.

Seabrook is de schrijver van « De geheimen van de wildernis » en « Het Toverеiland », en andere graag gelezen boeken. Wij kozen onderstaande bladzijde omdat deze in al haar eenvoud een pareltje mag geheten worden en jullie tevens een kijkje geeft op de levenshouding van de Arabieren.

HADITHA was eigenaar van een prachtige schimmel en hij verzorgde zijn paard met liefde. Zijn buurman, de cheik Goren, bewonderde de schimmel iedere dag en brandde van verlangen dit paard te bezitten. Op zekere dag bood hij er Haditha drie honderd pond sterling voor, maar deze laaste weigerde zijn paard tegen om het even welke prijs te verkopen. Goren wilde dan zijn mooie dochter afstaan, maar ook dit aanbod wees Haditha van de hand, want hij wou zijn paard niet missen. Daarop bracht Goren zijn buurman een officieel bezoek en zei :

— Vermits wij geen vijanden zijn, gebiedt mijn eer en de wet van de woestijn, dat ik je van mijn plan op de hoogte breng. Ik ben vast besloten je schimmel te veroveren en zal daartoe alle middelen, zelfs diefstal, aanwenden.

— Ik ben verwittigd, antwoordde Haditha eenvoudig.

Goren oefende geduld, gelijk alle mensen in de woestijn, en zo verliep er een jaar zonder dat er iets gebeurde. Haditha besloot toen te paard naar Damaskus te rijden om er enkele kamelen te verkopen en dit kwam Goren ter ore.

De Bedoeïenen dragen een kortgeknipte puntbaard. Goren had zich gedurende één jaar zorgvuldig buiten het gezichtsveld van Haditha gehouden en had zijn baard laten groeien, zodat hij nu lang was en er woest uitzag. Goren wreef zijn gezicht in met het rode sap van een plant en streek er daarna de asse van kameeldrek over. Hij nam zijn degen en bracht zichzelf een wonde toe aan de rechtervoet, die pijnlijk, doch niet gevaarlijk was. Hij bond er een doek om, derwijze dat het bloed er goed zichtbaar doorzijpelde, trok bedelaarskleren aan, nam een stok en ging hinkend de weg op die naar Damaskus leidde en ook Haditha een paar uur later zou gebruiken. Vele kilometers hinkte Goren zo verder. Hij zweette en de wonde brandde na enkele uren zo erg dat hij zich moest neerzetten.

Daar verscheen Haditha op zijn wit paard aan de horizon en als hij op de hoogte van Goren was, kroop deze tot vlak bij het paard. Haditha stopte en bekeek de uitgeputte met bloedoverdekte man. In dat rode, vuile gezicht met verwilderde baard en onder die lompen zocht Haditha natuurlijk in de verste verte zijn buurman niet! Hij steeg af om de oude bedelaar te helpen, die hem met klagende stem vertelde dat hij naar Damaskus moest, doch van pijn en uitputting niet meer verder kon. Toen handelde Haditha zoals iedere Bedoeïense cheik in zijn plaats zou gehandeld hebben : hij hief Goren op en zette hem in het zadel, nam de schimmel bij de toom en liep er zelf te voet naast...

Een half uur zweeg Goren en rustte uit. Dan sprak hij :

— Edele cheik, uw geweer weegt zeker zwaar, geef het hier, ik zal het aan de zadelknop hangen.

De weg was lang en de zon brandde en daar Haditha geen achterdocht koesterde, deed hij wat de bedelaar vroeg. Twee of drie minuten later schopte Goren hard met zijn hielen tegen de buik van de schimmel en was in een ommezien buiten het bereik van Haditha... Goren nam het geweer, wendde de teugel en stapte terug naar de plaats waar Haditha nog geheel verbaasd stond te kijken...

— O Haditha, ik had je toch verwittigd! zei Goren toen.

Haditha herkende nu de stem en ook het gezicht van zijn buurman en zuchtte :

— Inderdaad, o Goren, je had me verwittigd!

Goren verwijderde zich triomfantelijk, maar Haditha riep hem terug en Goren wendde voor de tweede maal de teugel.

— Ik heb er over nagedacht, zei Haditha, de schimmel is van jou en ik beloof je nooit te trachten door list of geweld weer meester te worden van mijn eigendom, maar jij moet me iets beloven...

— Goed, antwoordde Goren.

Het is gebruikelijk tussen twee Bedoeïense cheiks dat, wanneer de ene aan de andere een belofte vraagt, deze altijd instemt zonder verdere uitleg te wensen; zo zeker zijn ze van elkaars rechtschapenheid en eer.

— Je zult me bij de naam van de profeet beloven nooit een levende ziel te vertellen hoe je in het bezit gekomen bent van mijn schimmel.

— Ik beloof het je, o cheik, doch waarom deze belofte?

— Indien dit nieuws van mond tot mond door de woestijn gaat, zal er geen enkel ruiter meer zijn die nog zal durven afstijgen om een gewonde man of een bedelaar te helpen, en deze schande zou veel erger zijn dan het verlies van tien duizend witte paarden.

Goren dacht na, sprong af en gaf de teugels van het paard weer aan Haditha met de woorden :

— Zelfs na een verwittiging kan ik geen edel man bestelen.

Haditha wees echter naar het gewond been en beval Goren terug in het zadel te stijgen. Zo gingen ze samen naar Damaskus en zijn hun leven lang goeie vrienden gebleven.

De MYSTERIEUZE MAHVKITAH

TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

Eliane Mordant zoekt met Mark en Gabriel haar vader die in de jungle verdwenen is...

(WORDT VERVOLGD)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Kapitein Grey heeft van zijn landgoed, Siedliska, een opleidingsschool voor piloten gemaakt. Hij zoekt thans leerlingen. Vijf kandidaten heeft hij reeds gevonden. In Krakow is hij getuige van een gevecht tussen een kleine, gespierde jongen en een lange nietsnut...

— Die jongen valt aan als een jager, denkt Grey, maar nu ziet het er toch maar beroerd uit.

De Lange is inderdaad vlak bij gekomen, grijpt de jongen bij de kraag en wil hem op het gezicht boksen. De kleine rakker heeft echter iedere beweging gevolgd en duikt tussen de benen van de man... Deze komt met zijn vuist hard tegen het ijzeren hekken terecht en schreeuwt het uit van pijn.

De kleine bengel breekt door de jongens die hem omringen; loopt voorbij Grey en blijft een eindje verder staan. Woedend komt de hele bende hem nagehold. De eerste tegenstander wordt beentje gelicht, en tuimelt; de twee volgende struikelen over deze onverwachte hindernis. Doch daar is de Lange ook weer. Hij ziet rood van woede en loopt zich het hart uit zijn lijf om de kleine verdediger een lesje te geven...

De jongen kan niet meer en Grey bijt zich op de lippen omdat hij er zo ver af staat... Maar de Lange valt en zijn tegenstander ook. De belhamels die er rond gekleren een beetje en draait zich om. Eén van de bengels lacht luid, maar als de kleine hem bekijkt, zegt hij vlug :

— Ik heb met de zaak niets te maken, hoor... Ik was slechts toeschouwer !

Grey volgt de jongen die hij reeds als jachtvlieger in hardnekkig gevecht met een tegenstander ziet... Hij lacht bij die gedachte en zegt :

— Met die zouden ze heel wat te stellen krijgen !

Op hetzelfde ogenblik cirkelt er een vliegtuig boven de stad. De vleugels blinken in de zon. Het toestel maakt een kleine cirkel, dan een looping en verdwijnt achter de huizen.

De jongen volgt al de bewegingen met gespannen aandacht, lacht en zucht... Hij

Staalhard komen de kleine vuisten neer...

schaard staan, lachen reeds; ze zijn zeker van hun overwinning. Ze vergissen zich deerlijk ! De val van de jongen was berekend en Grey herademt.

De kleine, staalharde vuisten beginnen op het gezicht van de Lange te hameren tot hij smeekt er mee op te houden. De sympathie van de belhamels gaat opeens naar de jonge overwinnaar. Ze jouwen de Lange uit en spotten met hem, terwijl ze de stoutmoedige jongen aanvuren, wat nu precies niet nodig is.

Nu laat hij de Lange los, schikt zijn ziet dat ook Grey in de lucht staart en met een knipoogje van verstandhouding zegt hij :

— Dat is schoon, he !

— Ja, knikt Grey.

— Ik denk dat het moeilijk is een vliegtuig te besturen en allerlei acrobatiën uit te halen. Heeft u reeds gevlogen, mijnheer ?

— Ja.

— Ik ook. Eén keer slechts boven het vliegveld van Rakonitz. Het was met een sergeant dat ik mee mocht... Prachtig !

— Ja, prachtig en lang niet zo moeilijk !

— Denkt u dat, mijnheer ? Maar u is misschien piloot ?

De jongen bekijkt Grey aandachtig en ziet op zijn vest de insigne van de Poolse luchtvaart.

— U bent zeker bij de burgerlijke luchtvaart ?

Grey legt uit wat hij eigenlijk doet en met welk doel hij in de stad is; de wangen van de knaap worden purperrood van opwinding.

DE « KLEINE » MELDT ZICH AAN

— O mijnheer ! Laat me ook in uw school komen ? vraagt de jongen met een stem die trilt van aandoening. Ik ben wel klein, maar sterk en ik ben al vijftien ! Ik ben reeds op de militaire school geweest en kan schieten, vechten, zelfs met de bajonet, ik kan een machinegeweer hanteren, paardrijden, zwemmen en boksen !

— Ja, vooral boksen ! lacht Grey.

— Heeft u gezien hoe ik met die belhamel vocht ? Ja, en nu denkt u zeker dat ik niets meer waard ben dan de anderen en daarom wilt u mij niet aannemen...

— Integendeel. Ik neem je wel aan ! Over vier dagen moet je er zijn. De reis kost ongeveer 20 zloty, heb je die ?

— O ja !

— En... zullen je ouders hun toestemming geven ?

— Heel zeker. Mijn kozijn vliegt al zes jaar en mijn vader houdt hem me steeds als voorbeeld voor ogen. Mijn kozijn heet Demek. Misschien kent u hem wel.

Neen, Grey kende Demek niet, maar Demek kende Grey heel goed.

— Hij heeft me heel dikwijls over u gesproken.

— Ik geniet toch een groter populariteit dan ik dacht, lacht Grey.

De nieuwe leerling heet André Kramer.

OP HET VLIEGVELD VAN RAKOWITZ

Diezelfde dag vindt Grey nog twee leerlingen op het vliegveld van Rakowitz. Ze zijn daar gekomen om te kijken naar de vliegtuigen en ze hebben ook hun schoolboeken meegebracht met het vaste voornemen te studeren; dat doen ze trouwens iedere dag, maar vandaag vlot het uiter-

mate slecht! Ze moeten nochtans hard blokken om te mogen verhogen, maar is het daarvoor nu niet te laat?

— Het is nooit te laat om je best te doen, antwoordt Grey, en nadat de jongens hem plechtig beloofd hebben een uiterste inspanning te doen om een goede uitslag te bekomen, schrijft hij hun namen op :

Het zijn Jan Ahrens en Sigismond Kozlowski.

Dan rijdt Grey terug naar de stad en kruipt vroeg onder de dekens.

EEN NIEUW TREINAVONTUUR

De volgende morgen is de kapitein reeds om vier uur uit de veren om naar het Noorden te rijden. De motor van de kleine Fiat zoeft regelmatig. De wind ruist speels door de hoge bomen langs de weg en wiegt het graan op en neer.

Na een tijd ziet Grey een rode streep aan de einder opduiken. Het is een goederentrein die in dezelfde richting stoomt. Grey steekt een tiental wagons voorbij en eensklaps treft een ongewoon schouwspel zijn oog...

Op een der platte wagons, achter een tas hout, hurkt een jongen. Hij is gekleed in een eenvoudig sportpak en men merkt dat hij zich verbergt. Na een paar ogenblikken verschijnt de treinwachter die hem zoekt. De man ziet er niet al te vriendelijk uit en bromt een paar verwensingen aan het adres van de jongen die zonder spoorkaartje reist.

Grey verlangzaamt zijn vaart, want hij wil weten hoe dat zal aflopen. De treinwachter zoekt, kijkt naar alle richtingen en ontdekt de jongen. Deze springt bliksemsnel naar de andere kant, zet zijn voet op de buffer, gereed om op de volgende wagen te wippen...

— Blijf hier!

— Hop! Hop! Springen, mijnheer de directeur! lacht de guit.

— Seffens tuimel je onder de wielen!

— Om mij hoef je je geen zorgen te maken, hoor!

De bengel staat nu recht op het hout en loopt naar de laatste wagens. De treinwachter volgt langzaam.

Men ziet de twee eens hier, dan weer daar opduiken... Nu staat de verstekeling echter voor een onoverkomelijke hinderpaal! Een hoge, gesloten wagen.

De treinwachter heeft noch slechts twee wagens achterstand! De jongen bekijkt de gladde wand en merkt dat er opzij een laddertje aan twee haken bengelt... De treinwachter ziet de jongen aarzelen en hoopt hem nu eindelijk bij de kraag te grijpen, maar... die rakker heeft dat natuurlijk ook wel gezien; hij zet zich neer, steunt met de rechterhand op de buffer en ziet hoe de sporen onder hem wegglijden... Dan grijpt hij de ladder en...

— Oei! Dat loopt slecht af, mompelt Grey, hij zal meegesleurd worden door zijn eigen gewicht!...

(Wordt voortgezet.)

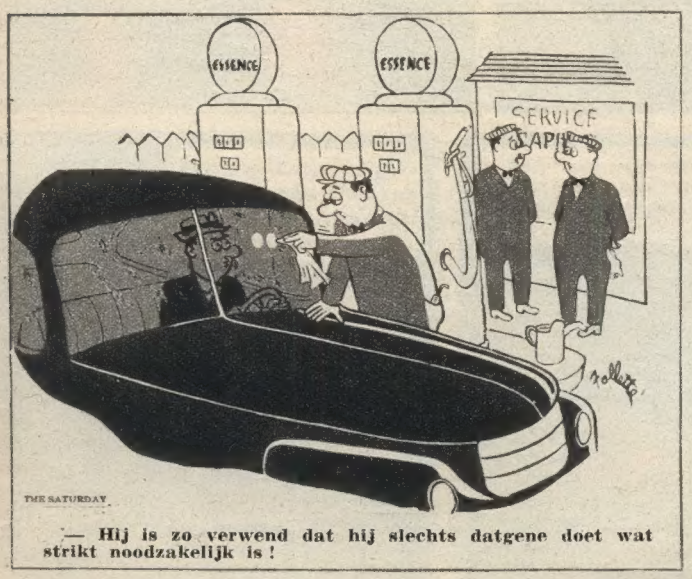

— Hij is zo verwend dat hij slechts datgene doet wat strikt noodzakelijk is!

De avonturen van Kwik en Flupke

MUZIEK VERZACHT DE ZEDEN

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik kwam in het bezit van een bronzen sleutel en Suske en Wiske werden ontvoerd. Lambik gelukt er in zijn sleutel af te geven aan een gemaskerd duiker en vertelt hem zijn wedervaren...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN ★★★

Kuifje en de kapitein doen een moeilijke reis naar Klow om er professor Zonnebloem te vervoegen. Ze vinden hem eindelijk in een netelige positie...

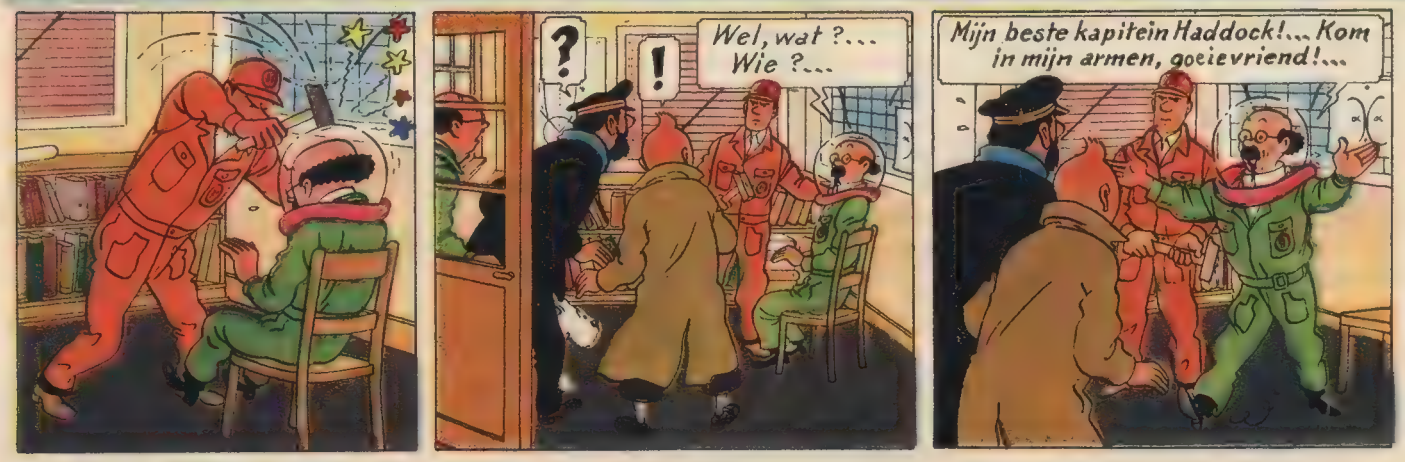

(Wordt voortgezet.)

OPGEPAST! Een adder!...

ZE lagen met hun drieën tegen een boskant te soezen. Plots viel het oog van één van hen op een soort slang, die tussen de droge bladeren voort ritselde. Verschrikt schoten ze alle drie op een hik overeind en stoven als dwazen de gaten uit. En of er reden toe was!

De adder is een soort slang, die alleen in de Oude Wereld wordt aangetroffen. In Europa leven er zeven verschillende soorten gifslangen. Ze hebben een min of meer driehoekige kop en zijn aan beide hoeken van de kaken gewapend met twee holle giftanden. Deze tanden slaan zij in haar prooi en spuiten alzo het gift in de gebeten wonden.

Onze Europese gifslang of adder, heeft een lomp lijf, van een 2 cm. dikte en tot 80 cm. lengte. Hare kleuren wisselen af, tussen: grijs, roodachtig en bruin. De meeste dragen op de rug een zigzag-band, nochtans is deze band niet altijd op afstand zichtbaar. De buik kan zwart, donkergrijs of vuilbruin zijn en ik heb er gezien die een buik hadden met vlekken getekend. De staart heeft daarentegen een heldere kleur: rood of geel.

De adders leven liefst in moeras- en heiachtige bodems, ook wel in kleine bossen, waar de zon veel spel in heeft. Dus opgepast aan bosranden!

Zij verschuilen zich tussen de netels, braamstruiken, klein sprokkelhout en onder oude houtmijten. Wanneer het klaar is kruipen zij in holten en komen meest binst de nacht te voorschijn. De adders zijn verslingerd op veldmuizen. Zij kunnen heel gemakkelijk in de muizenholen glijden om de kleine muisjes te gaan opvreten. Zij laten niettemin kikker, vogel, mol noch hagedis ontsnappen.

Wanneer zij hun prooi in hun bereik krijgen, sluipen zij heel voorzichtig en haast onmerkbaar dichter bij. Dan gaat de kop omhoog. Haar ogen houden omzeggens de prooi in hun blikken gevangen. Dan slaan zij met een mechanische snelheid hun tanden in de prooi. Heel rap heeft het gif het gewonde diertje gedood. Pas daarna spelen zij het hapje naar binnen. Dan gaan zij lui liggen verteren, want zij eten alles met huid en haar op.

Mensen en grote dieren vallen zij slechts aan, wanneer zij door deze aangeraakt worden. De adderbeet veroorzaakt veel pijn, die wel weken duren kan, doch valt er zelden een dodelijke afloop te betreuren. Na een slangenbeet moet men altijd de dokter raadplegen!

In April is het de paartijd. Rond Augustus en September leggen zij eieren (van 3 tot 16), waaruit aanstonds de kleine addertjes tevoorschijn komen, die dan ongeveer 20 cm. lang zijn.

Raak dus nooit een adder aan, maar sla ze dood met een knuppel.

Pimpampoentje

HOUD MOED! De bananen komen!...

Twee vliegers, Ralph en Joe, hebben een noodlanding moeten maken op een ijsschots op enkele honderden kilometers van de bewoonde wereld. Gelukkig kunnen ze de uitzendpost uit hun gehavend toestel halen. Na een paar uur slagen ze er in de radio te herstellen en ze sturen een S.O.S. de wereld in...

HET duurt niet lang of ze horen een stem die, tot hun grote verbazing, zegt:

— O.K. Houd moed, jongens! De bananen komen!...

— Die kerel mocht zijn sinistere humor wel achterwege laten! bromt Ralph. De bananen komen?... Wat betekent die onzin voor de drommel?

Enkele uren later zien de twee vrienden zonderlinge toestellen aan de hemel... Ze komen waarachtig naar hen toe en die vliegtuigen zien er uit als reusachtige bananen.

Het zijn de gekende helicopters van Piasecki, die door de Amerikaanse soldaten kort en goed « bananen » werden gedoopt.

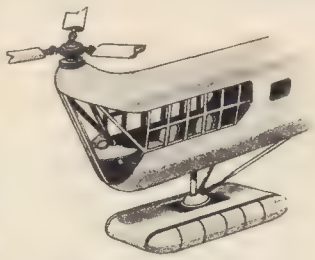

De bananen kunnen met een vlotter uitgerust worden.

De helicopter heeft twee draagschroeven en kan zowel langs de voor- al langs de achterzijde opstijgen.

VLIEGEND HOSPITAAL

De « bananen » wor den er op uit gestuurt om redding te brenge en ook om door natuur rampen afgesneden ge bieden (watersnoo aardbeving, enz.) van le vensmiddelen te voor zien. Ze worden ook voo de bevoorrading van he leger gebruikt en, naa verluidt, koestert me ook het plan deze toe stellen in te zetten on troepen vlug naar een a andere plaats van he front te brengen. Alhoe wel de helicopter relatief klein is, ka ze vijf zittende of tien liggende passa giers vervoeren.

De helicopter heeft reeds vele mensenlevens gered.

EEN HELICOPTER OP HET DAK!

De ongewone vorm van de helicopters is niet de vrucht van de fantazie van een of andere constructeur, maar is wel overwogen en heeft zeer grote voordelen. De helicopter kan op een heel klein veld opstijgen en landen; het achterste gedeelte van de romp blijft hierbij in de lucht. Het is met een helicopter dat men in de overstroomde gebieden, waar de mensen dikwijls op het dak van hun huis gevlucht zijn, kan hulp en redding brengen.

STRIJD TEGEN DE INSEKTEN

Wordt een wou door een insekten plaag geteisterd moet de koloradokever uitgeroeid wor den, dan staat de helicopter ter beschik king; men kan ze handiger manœuvre ren, ze kunnen overal in en door en. als zij komen heeft het voor de insek ten vijf voor twaalf geslagen!

KUIFJESLEZERS SCHRIJVEN OP KUIFJE'S BRIEFPAPIER

EEN NIEUW ALBUM VAN WILLY VANDERSTEEN

« De Witte Uil », het jongste avontuur van Suske en Wiske dat in album gepubliceerd werd en uitgegeven door de « Standaard-Boekhandel » te Antwerpen, tegen de prijs van 36 frs., begint in het Chinezenkwartier van de Antwerpse haven. Dramatis personae: De Vliegende Aap, Salamander, prinses Tchi-Tchi, Sjam-Foe-Tcek en... Suske, Wiske en Lambik, plus de nodige figuranten.

De gebeurtenissen spelen zich af in een auto, een hospitaal, een opiumsnuivershol, ondergrondse afwateringskanalen, een oceaanstomer, een hefschroefvliegtuig, een duikboot, een jonk, een Chinees dorp, een gouden pagode, enz. Er wordt danig in gevochten (zonder dat er doden vallen) en gelachen ook.

Lambik en zijn twee trouwe vrienden zijn natuurlijk de redders in alle hachelijke situaties en hun prestige en dat van hun vader, Willy Vandersteen, wordt er niet kleiner bij, wel integendeel!

Neem, lees, en lach... je geen breuk! JOHAN.

DE ZWARTE KAPER

De Zwarte Kaper en de rechter kruisen de degen.

Eén slag : de degen van de rechter vliegt tien meter verder.

De verdwijningen hebben opwinding veroorzaakt.

Vooraleer tot de daad over te gaan, laat de luitenant versterking halen.

Het is reeds nacht als ze toekomen. De soldaten zullen de woning stormenderhand innemen...

Nauwelijks zijn ze weg, of een ontploffing doet 't huis instorten.

Volgende Donderdag : EINDELIJK AAN HET STRAND !...

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Corentin zoekt in gezelschap van Zwarte Bison en Wakita naar zijn moeder die reeds een hele tijd aan kapitein Jack uitgeleverd werd. De Pawnee's, de eeuwige vijanden van de Sioux, zitten onze vrienden op de hielen...

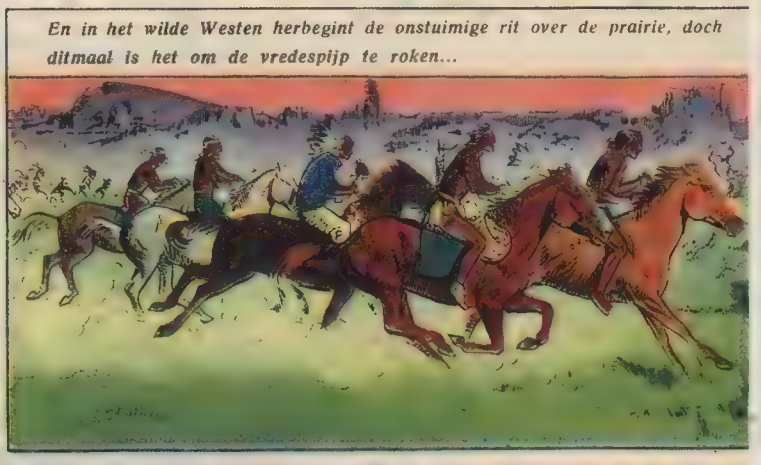

(Wordt voortgez

De Altaargrot

DOOR FRANCIS DIDELOT

Serge, een jonge Parijzenaar, brengt zijn vakantie door aan de kust van Bretagne. Hij is getuige van de ondergang van een schoener tijdens een vreselijke storm en besluit alleen naar de altaargrot te varen om de drenkelingen te redden...

SERGE loopt langs de kaai en springt in de lichte boot waarmee hij reeds vele tochtjes maakte.

— Je bent gek! klinkt er een stem achter hem.

Dan is het de Manke die schreeuwt :

— Hij mag niet gaan!

Serge weerhouden? Onmogelijk! Met een fors gebaar heeft hij de boot afgestoten. Men roept en schreeuwt op de kade en de houten klompen klepperen over de harde kasseien. De Manke slingert zijn vervloeking in de richting van Serge, maar de jongen lacht... Hij ziet wel dat men hem spottend en ook met angst naoogt en hoort de verwensingen die men hem toestuurt, maar zijn hart klopt snel en warm en hij voelt zich ijzersterk. Serge is gelukkig, hij lacht! Een gewicht doet plots de boot wankelen. Serge voelt een hand op zijn arm...

* * *

— Ben je gek?

Het is Jean-Marie. De twee jongens bekijken mekaar strak. Zullen ze vechten? Neen, daarvoor blijft hen geen tijd... De woelige zee doet de lichte sloep op en neer deinen en slaat haar uit de koers. Ze moeten de zeilen reven.

— Loef, Serge!

Het ene bevel volgt het op en Serge lacht!

Het leven is mooi en het avontuur heerlijker dan hij het ooit heeft gedroomd. Die droom... Schreeuwt men daar niet opnieuw?

« Hulp! Hulp! »

Serge en Jean-Marie blikken tegelijkertijd in elkaars ogen. Ditmaal ligt er geen uitdaging meer in hun blik, maar een zwijgende verstandhouding.

Laat de zee razen! Ze zullen vechten en overwinnen, want ze zijn vrienden geworden en hebben hetzelfde doel : de altaargrot!

Neen, niets zal hen weerhouden, zelfs het o u d e vissersbijgeloof niet.

Het lichte vaartuig zet koers naar de baai die bij de bevolking vreselijke visioenen wakker roept. Schuimend spatten de golven tegen de boeg en de jongens voelen zich zo fier als een kapitein die naast God meester is op zee.

Ginds is de altaargrot. De boot wiegt op de kokende golven en op het ogenblik dat men haar verloren waant, duikt ze weer op. De jongens zijn bezield met een vurig geloof waarvan ze zelf de juiste reden niet kennen...

De zee wordt wilder en bulderend slaan de golven tegen de rotsen te pletter...

— Serge!

Het is Jean-Marie die gilde van angst... Hij had, evenals Serge, die klagende schreeuw gehoord die boven het huilen van de wind uit klonk.

Het was de angstkreet van een verloren man... Er klonk niets menselijks meer in die stem... Zouden de vissers dan toch gelijk hebben? Zou de Manké het best weten, als hij zei dat de zielen zich daar verenigen om naar de hel te gaan?

— Hulp !...

— Neen, Serge, laat zich niet uit zijn lood slaan door de panische schrik van zijn vriend. Hij strijkt door zijn haar, klampt zich aan de mast vast en staat half recht. Hij meent dezelfde roep als in zijn droom te hebben gehoord. Alsof die nachtmerrie en de werkelijkheid één geworden zijn...

— Hulp!...

Draaide de sloep niet om? Met één sprong is Serge bij Jean-Marie die bezig was het roer om te gooien...

— Niet doen! Kom, wees dapper! We moeten er heen.

De grot nadert en het geklaag dat over de golven rolt, lijkt nu wel tot een spookgeschiedenis te behoren. Serge houdt het roer stevig in hand. Daar is de grot, nog een inspanning en door de schuimende, bruisende golven bereiken ze de ingang, die na een schipbreuk nog nooit door iemand overschreden werd. Als een kogel schiet de lichte sloep de grot in. Ze zien een hoge rots waar de zee omheen spoelt als een lange, zachte, smachtende streling voor een goddelijk offer.

— Dàar!... Dàar!...

Ze vinden een man die nog zwak ademt...

De jongens hebben het samen uitgeschreeuwd. Daar bij het altaar is er een strook roosachtig zand waarop het groene daglicht dat binnenzijpelt een fantastische schijn werpt... Tussen al de wrakstukken en het zeewier dat er ligt, zien ze uitgestrekte lichamen van zeelui...

« Dat zijn diegenen die ter helle varen » zou de Manke zeggen...

Samen hebben de jongens gezwoegd om tot hier in de altaargrot te geraken. Nu zijn ze er. Het gejammer en het geklaag is niet meer te horen. Er hangt alleen nog de grote stilte van de grot en ver af het doffe gebruis van de zee.

Tussen de lijken van de onbekenden vinden ze een man die zwak ademt. Ze bekijken hem. Het is een jongen net als zij met een jeugdig gezicht waarop de angst te lezen staat. Met veel moeite gelukken Serge en Jean-Marie er in hem weer bij te brengen. De drenkeling zucht en opent de blauwe ogen...

Hij ziet naar zijn redders en zegt :

— Is het waar?... Ik ben niet dood?...

Dat is voor de beide jongens de schoonste, de hoogste beloning : ze hebben het leven van een mens gered.

Terug in het dorp zouden ze eerst bekeven, daarna gefeliciteerd worden... Maar die uitbrander zou hen niet kunnen deren, en de gelukwensen zouden hen overschillig laten. Ze zouden alleen diep in het hart een grote zelfzekerheid voelen en die heel hun leven meedragen...

* * *

De Manke komt op hen toegelopen. Op zijn hoekig gezicht is er iets als een glimlach te bespeuren.

— Wel, jullie kennen nu het geheim van de altaargrot?

Serge en Jean-Marie antwoorden n i e t. De Manke haalt de schouders op :

— En zeg vooral niet, dat het geklaag dat jullie gehoord hebben niet van de zielen komt die op weg naar de hel zijn. Niemand zou jullie geloven...

Inderdaad, wie zou er in het vissersdorp geloven dat die weeklacht slechts de weerkaatsing van de zang van de zee in de grot is? Niemand.

Het is dus beter er over te zwijgen en die tocht als de schoonste herinnering uit hun jeugd te bewaren.

— Kijk, zegt de Manke nog, jullie hebben de dood in de ogen gezien en zijn vrienden geworden...

Ook daarop antwoorden noch Serge noch Jean-Marie. Ze gaan naar het strand en kijken naar de golven die nu vredig, machtig en lokkend tegen de rotsen spoelen... Ginds in de baai ligt de altaargrot als een sombere, stille, doodgewone kleine vlek in de oneindige zee...

EINDE.

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN VAN EUG. SUE.

Ridder de Croustillac moest uit Frankrijk vluchten, daar hij in een duel een man doodde. Hij is thans op het eiland Martinique en heeft er horen spreken over een geheimzinnige, rijke weduwe die op de Duivelsberg woont.

« En wat wil je doen op de Duivelsberg ? vraagt de Vrijbuiter op dreigende toon. » — « Even bezoeken. En ik hoop dat je me de weg zult wijzen. » — « Onmogelijk ! Wij hebben uit dezelfde kalebas gedronken, ik kan je niet naar de dood sturen ! »

« Naar de dood ! Dus, jij denkt ook dat wie de Duivelsberg gezien heeft, moet sterven ?... » — « Dat is ongelukkig genoeg waar ! » — « Ba ! Je kunt toch maar eens sterven en dan... zolang ik mijn trouwe zuster aan mijn zijde heb, vrees ik de dood niet. »

« Welke zuster ? vraagt de Vrijbuiter. » — « Wel, deze hier, en de Croustillac trekt zijn degen en zwaait er mee rond. De sterkste kerels hebben het beklaagd hiermee te hebben kennis gemaakt ! » — « Miauw ! Miauw ! doet Peter... »

Dit janken herinnert de ridder opeens weer aan die vervaarlijke katten en hij springt naar de knecht, maar deze ontwijkt handig en de Vrijbuiter schudt van het lachen.

De woede van de Croustillac keert nu tegen de Vrijbuiter. Hij schreeuwt : « Geef acht ! » — Maar de Vrijbuiter antwoordt : « Zodra ik vier poten, klauwen en een staart heb, zal ik tegen je vechten, kattenvreter ! »

Gek van woede springt de Croustillac met getrokken degen vooruit, doch de Vrijbuiter neemt zijn geweer als een stok en... de degen van de ridder vliegt tien meter verder ! En nu zal ik je hoofd breken als een ei !

« Je hebt gelijk ! Ik ben een driedubbele ezel. » Verbaasd gaat de Vrijbuiter een paar stappen achteruit. « Wel ja, ik had honger en je hebt me eten gegeven; ik had dorst en je gaf me drinken... »

« Je was onbewapend en ik heb je aangevallen. Ik heb mijn eer bezoedeld... Ik verdiende afgemaakt te worden als een hond... » In plaats van met het geweer op zijn hoofd te slaan, reikt de Vrijbuiter de hand aan de ridder en helpt hem op de been...

(Wordt voortgezet.

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Cesar heeft Alex met een belangrijke opdracht belast. Nauwelijks is hij te Alexandrië aan wal gestapt, of niets ontziende vijanden achtervolgen hem. Alex dringt het huis van Karan, de Phenicièr, binnen...

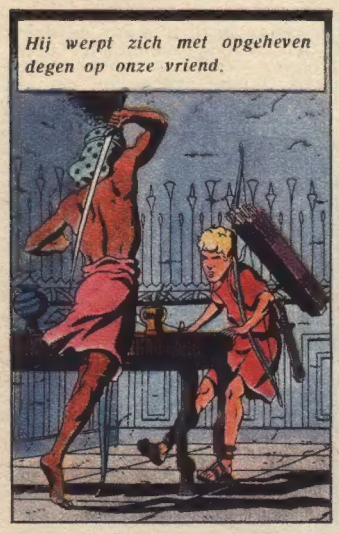

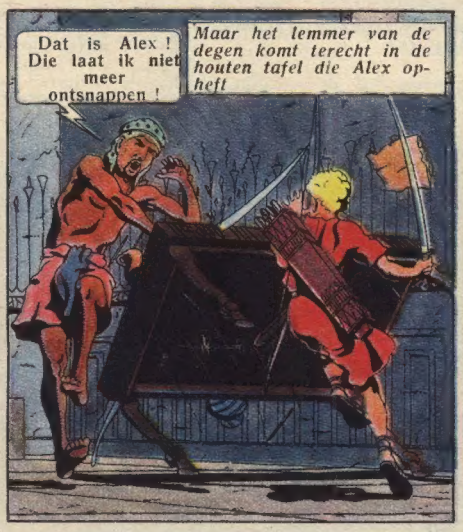

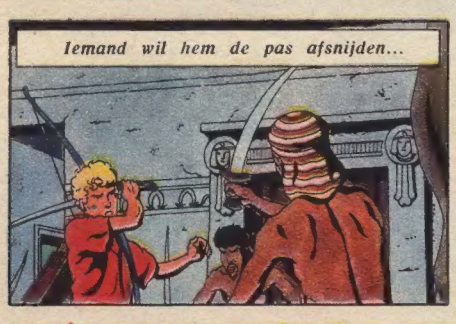

(Wordt voortgezet.)

VOOR ONS HEBBEN DE VLIEGTUIGEN GEEN GEHEIMEN MEER!

DRIE maanden lang hebben wij prettige en interessante uitstapjes gedaan, beste vrienden, en diegenen welke er aan deelgenomen hebben kunnen getuigen dat wij niet overdrijven! Het gaat hier immers om de geleide bezoeken aan de vliegtuigen en de loodsen van Haren en Melsbroek, ingericht door de Sabena en Kuifje.

Iedere Donderdagnamiddag stonden er een honderdtal vrienden vol ongeduld aan de Schaarbeekse poort te wachten om met de mooie blauwe bussen van de Sabena naar de vliegvelden te rijden.

Gedurende de rit werd er gezongen en gelachen. De moedigsten of... de grootste vraagstaarten verdrongen zich rond onze medewerkers en vroegen naar het vervolg van de verschillende tekenverhalen. Maar, ze hadden geen sukses! De charmante hofmeesteressen waren veel bereidwilliger en antwoordden op alle vragen betreffende de zilveren vogels en de verre luchtreizen.

Toen we te Haren uitstapten, werden we door een zwerm fotografen omringd, als waren we op z'n minst sterren van het Witte Doek. Onze vrienden, reporters in de dop, haalden bloc-notes en stylo te voorschijn en zetten een ernstig gezicht op. Hier zou er immers veel te leren vallen!

We werden hartelijk ontvangen en de gidsen, die ons al de wonderen van de Sabena lieten zien, spaarden zich geen moeite. Het is beslist daarom dat er ons zoveel antwoorden toekwamen en onze jonge belangstellenden zoveel verschillende indrukken opdeden. Hier volgt dan een bloemlezing uit de opstellen welke wij ontvingen...

WAT ME HET MEEST TROF

● Niet de reusachtige loodsen, noch de ateliers of het prachtige terras dat het vliegveld domineert, maar wel de vliegtuigen zelf.

● Ik heb de grootste bewondering voor de piloten die hun vliegtuig door goed en slecht weer veilig naar de thuishaven loodsen, en voor de technici die zoveel wonderen hebben tot stand gebracht.

● Wat een sensatie als men onze planeet voor het eerst van op een hoogte van 2.000 meter ziet. Ik zou duizelig zijn! Ik denk dat de luchtpassagier, bij de éérste landing, steeds bang is dat het toestel de aarde zal voorbijschieten!

● Die stuurkabines met al die verschillende instrumenten en tientallen knopjes zijn wonderlijke dingen. Wat een verantwoordelijkheid de piloten dragen! Ze mogen zich nooit vergissen, want de kleinste verstrooidheid kan een ramp veroorzaken!

● Ik wist niet dat een vliegplein zo groot was. Toen ik op het terras zat, leek het me toe dat ik me aan zee bevond.

● Vliegtuigen hebben me altijd geïnteresseerd. Ik vermoedde echter niet dat ze zó groot zijn. Ik stond perplex toen de gids zei dat een DC-4 acht meter hoog is!

● De zorg die de Sabena draagt voor haar toestellen en speciaal voor de motoren, om de passagiers de grootst mogelijke veiligheid te bieden, is opvallend.

● IK zou een vliegtuig willen bezitten en ik zou voorzeker honderd acrobatieën uithalen, maar... het ware beslist nuttig eerst een luchtdoop te krijgen. Wie weet heb ik er niet met één keer genoeg van!

● De ateliers, waar de techniekers ieder onderdeel van het toestel en de motor grondig onderzoeken, ten einde alle ongelukken te vermijden, hebben me het meest getroffen.

● Ik vond de vriendelijkheid en de bereidwilligheid van het Sabena-personeel werkelijk ontroerend.

IK ZOU WILLEN DEEL UITMAKEN VAN DE BEMANNING!

● **Radiotelegrafist** wil ik worden, zo kan ik steeds het kontakt tussen de kleine vliegende wereld van het toestel en de veilige grond bewerkstelligen. De goede zowel als de slechte tijdingen zou ik eerst ontvangen en uitzenden, ik zou een grote verantwoordelijkheid dragen en deze altijd opnemen als een man.

● **Piloot.** — Ik hou van het gevaar en ik denk dat het besturen van een vliegtuig een groot genot moet zijn.

● **Radiotelegrafist,** dat schijnt me de interessantste post die er bestaat! Men moet steeds kontakt houden met de grond, alle atmosferische veranderingen moeten vastgesteld en de minste stoornis of onregelgelmatigheid doorgeseind worden...

● **Piloot.** — De verantwoordelijkheid is zeker zwaar om dragen, maar toch wil ik piloot worden. Het is een beroep dat veel moed, kalmte en koelbloedigheid vergt.

Air-Hostess. — Aan deze plaats zijn ook risiko's verbonden en men moet steeds vriendelijk en voorkomend zijn.

● **Piloot.** — Weten dat je verantwoordelijk bent voor mensenlevens en al je krachten inspannen om de passagiers een veilige reis te verzekeren, dat lijkt me heerlijk!

● **Al de posten van de bemanning!** — De piloot stuurt zijn vliegtuig, maar de navigator leidt het, de radiotelegrafist geeft de juiste ligging aan, de boordmechaniekers waken zonder verpozen, en de hofmeesteres schenkt de passagiers haar glimlach!

Aankomst te Haren.

We werden met alle geheimen van de geweldige motors vertrouwd gemaakt.

BESLUIT

Wel, vrienden, wat denken jullie over deze antwoorden? Het bewijst, dat zij die het voorrecht hadden deel te nemen aan een uitstap, hun ogen de kost hebben gegeven.

Ik dank en feliciteer al mijn correspondenten. Diegenen onder jullie die geen prijs hebben weggekaapt, krijgen toch een foto genomen op het vliegveld tijdens het bezoek.

Hiermee zijn we nog niet aan het einde van onze tochten, beste vrienden; ER ZIJN ER NOG IN HET VOORUITZICHT en ik heb de indruk dat geen enkele Kuifjesvriend zal willen ontbreken.

SABENA PRIJSVRAAG

DE UITVERKORENEN

Hebben een reis per vliegtuig gewonnen, Brussel-Parijs of Brussel-Amsterdam en terug, geldig voor twee personen : Jacques Pugliesi, Elsene; Herman Vandermael, Lembeek; Robert Polus, Vorst; André Wolfarius, Brussel.

Wonnen een « luchtdoop » : Elisabeth Vanhaelen, Elsene; Monique Dehaye, Audergem; Marc Alaerts, Vilvoorde; Pierre Vandevelde, Brussel; Denise Engels, Molenbeek; Lucien Jansaert, Brussel; Roger De Clerck, Brussel; Gustaaf Cooman, Jette; Georges Macar, Anderlecht; J. Lontings, Brussel.

★

De andere winnaars zullen rechtstreeks door de « Sabena » verwittigd worden. De « Sabena » zorgt ook voor het opsturen van de prijzen.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WAAR WERD UILENSPIEGEL GEBOREN ?

IN VLAANDEREN ?

● *« In de Meimaand werd te Damme in Vlaanderland, Tijl, de zoon van Claes geboren... », zo begint het bekende boek van Charles de Coster over onze nationale held, en ieder Vlaming is er heilig van overtuigd dat Tijl een kind is van de Lage Landen. Wanneer men in Damme komt kan men je daar nog de grafzerk aanwijzen die eeuwenlang aanzien werd als die van onze nationale held. Onze Tijl wordt ons echter betwist...*

OF IN DUITSLAND ?

● Er zijn nl. ook drie Duitse steden welke deze eer opeisen. Het stadje Schoepenstedt bezit een mooi Uilenspiegelmuseum en Moeln heeft thans de « Uilenspiegelorde » gesticht. Niet iedereen kan met deze orde vereerd worden; alléén de journalisten met véél fantazie hebben kans. Dit jaar wil deze stad eveneens « Het spel van Uilenspiegel » opvoeren. Een Duits schrijver moet voor de teksten zorgen en men heeft Bernard Shaw uitgenodigd het spel in mekaar te steken.

Moeder slang tot vader slang : Ja, onze kleine weet nog niet dat hij de stekelvarkens niet achterste voor mag inslikken !

EN ZEGGEN DAT DEZE ARMOELIJDER MISSCHIEN MILLIONAIR IS !

● *Enkele Belgen zijn millionair, maar ze schijnen het niet te weten want ze komen hun geld niet afhalen. Vijf loten van één miljoen, uitbetaalbaar sedert 10 Januari 1946 werden niet afgehaald en een lot van é é n miljoen wacht reeds sedert 1943; de winnaar daagt echter niet op. Hebben jullie misschien nog een lotje in een van jullie zakken ? Kijk dan maar eens goed.*

EEN MILJOEN MAAL VERGROOT

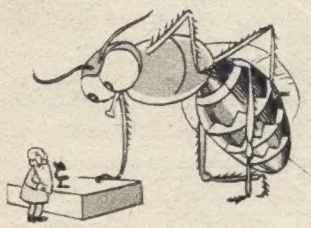

● *Vóór de oorlog vergrootten de sterkste microscopen ongeveer duizen maal. In 1940 werd er een electronenmicroscoop gebouwd die honderdduizend maal kon vergroten. Thans bestaat er een protonenmicroscoop die één miljoen keer vergroot ! Wat dat betekent illustreert bijgaande tekening !*

DE GENTSE STUDENTEN KREGEN EEN VLIEGTUIG !

● Voor een paar weken werd het vliegplein van St. Denijs-Westrem met bloemen en wimpels getooid. Er was ook iets heel speciaals gaande ! De studenten van de Gentse universiteit kwamen hun vliegtuig afhalen ! Al de hogeschoolstudenten van Gent kunnen nu het brevet van toeristenpiloot verwerven en ze zijn er geweldig mee in hun nopjes !

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : SCHEEPSBOUWMEESTER

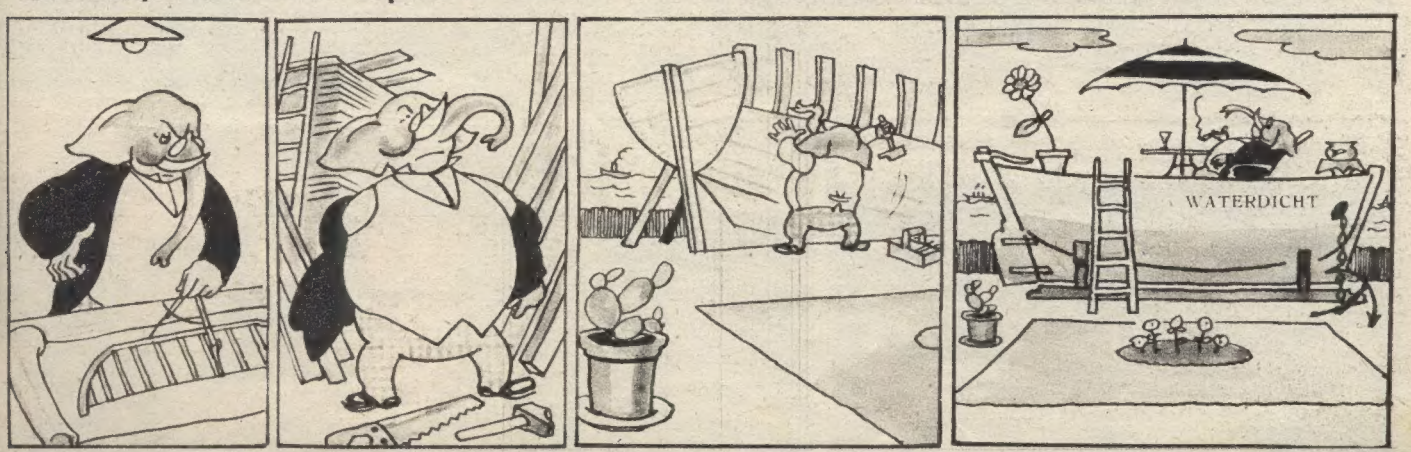

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

Ahmed en Mortimer slagen er in een tekst van Manethon te ontcijferen. Er is in deze tekst sprake van een schat die zou verborgen zijn in de kamer van Horus. Mortimer denkt dat het hier om de schat van pharao Achnaton gaat...

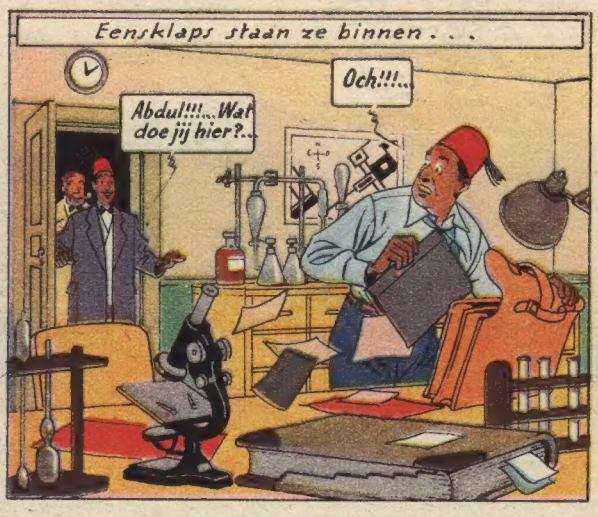

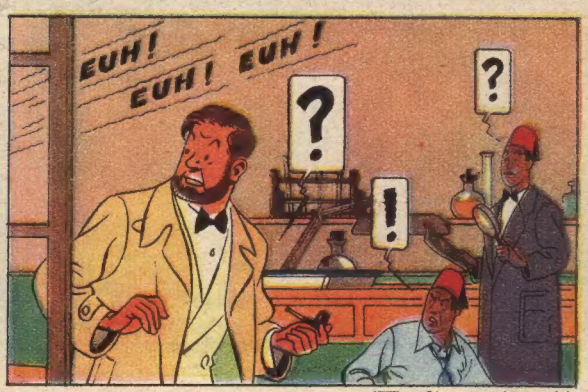

(Wordt voortgezet.)